

Rebecca Raisin

*Rosies
reizende
theewinkel*

Vertaling: Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Rebecca Raisin

Oorspronkelijke titel: *Rosie's Travelling Tea Shop*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Henske Marsman

Omslagontwerp: Anna Sikorska © HarperCollinsPublishers Ltd 2019

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1297 1

ISBN 978 94 027 6900 5 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juli 2023

Originele uitgave verschenen bij HQ, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.

Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Je bent gewoon niet spontaan genoeg, Rosie...’

Ik heb het vast verkeerd verstaan. Als ik moe ben, wordt mijn brein traag, en na twintig uur op de been klinkt alles wazig en kost het me moeite te begrijpen wat hij bedoelt.

Het is twee uur 's nachts op zaterdag 2 februari, en dat betekent dat ik nu officieel tweeëndertig ben. Volgens mijn planning zou ik in dromenland moeten zijn, maar ik was langer op mijn werk gebleven om spontaan een taart met gezouten karamel te bakken voor Callum en mij, in de hoop dat hij zich mijn verjaardag dit jaar wél zou herinneren.

Hij is nooit zo op de details geweest (wat dat betreft zijn we echt tegenpolen), dus ik probeer het me niet aan te trekken, maar stiekem hoop ik dat deze zin de aanzet vormt voor een grote verrassing voor mijn verjaardag, en niet het begin is van een ruzie.

‘Sorry, Callum, wat zei je?’ Ik probeer luchtig te klinken en neem een net iets te grote slok van de goedkope rode wijn die ik achter uit de kast heb gehaald toen Callum zei dat we moesten praten. Ik werp een heimelijke blik op het tafeltje naast me, in de hoop een mooi ingepakte doos te zien, maar op een stapel kookboeken na is het leeg. Ik hoef ook geen cadeau, toch? Liefde kan op allerlei manieren worden getoond. Misschien maakt hij morgenochtend wel een lekker ontbijtje voor me...

Mijn ogen vallen dicht. Het is ver na middernacht, mijn voeten doen pijn en ik ben afgepeigerd. Ik hoor de verleidelijke lokroep van mijn bed: *Kom hier, kom slapen, Rosie*. Zelfs de gedachte aan een stukje heerlijk kleverige verjaardagstaart kan me niet bij mijn positieven houden. Maar ik weet dat ik me moet concentreren, hij wil me iets vertellen...

‘Slaap je?’

Ik schrik wakker van zijn klaaglijke toon.

‘Rosie, alsjeblieft, maak dit niet nog moeilijker dan het al is,’ zegt hij, alsof ik met opzet traag van begrip ben.

Nog moeilijker maken? Wat heb ik gemist? Ik schud mijn hoofd om de mist te verdrijven. ‘Hoezo ben ik niet spontaan? Wat bedoel je daar eigenlijk mee?’ Misschien is hij nerveus omdat hij dadelijk met twee vliegtickets naar de Bahama’s gaat zwaaien. *Gefeliciteerd, Rosie, tijd om je koffers te pakken!*

Hij slaakt een lange, vermoede zucht alsof ik achterlijk ben, en ik vind het vreemd dat hij zo cryptisch doet op dit nachtelijke tijdstip, terwijl ik over exact vijf uur bij de visboer moet zijn.

‘Luister...’ Hij haalt een hand door zijn dunner wordende rode haar. ‘Volgens mij weten we allebei wel dat het voorbij is, toch?’

‘Voorbij?’ Mijn mond valt open. Hoelang ben ik weggedommeld? ‘Wat... tussen ons?’ vraag ik vol ongeloof. Dit lijkt in de verste verte niet op een verjaardagsfeestje.

‘Tussen ons, ja.’ Hij kijkt weg.

‘Voorbij omdat ik niet...’ Ik maak aanhalingstekens in de lucht. ‘...spontáán genoeg ben?’ Heeft hij aan de kooksherry gezeten?

Mijn echtgenoot kijkt me nog steeds niet aan. ‘Je bent te star. Je plant je dagen met militaire precisie van het moment dat je wakker wordt tot het moment dat je gaat slapen, en plakt een tijds-limiet op alles daartussenin. Er is geen ruimte om een keer gek te doen, laat staan om seks te hebben op een andere dag dan je gepland hebt.’

Ja, ik ben een planner. Nou en? Dat is noodzakelijk voor mijn werk als souschef in het vooraanstaande, met een Michelinster bekroonde restaurant Époque in Londen, en dat zou hij moeten weten, want hij heeft precies dezelfde functie in een ander restaurant (helaas zonder Michelinster). Als ik onze tijd samen niet zou plannen, zouden we elkaar nooit zien! En ik zou niet al die dingen gedaan krijgen die elk uur van de dag gedaan moeten worden. Hoge druk is nog zwak uitgedrukt.

‘Ik...ik...’ Ik weet niet hoe ik moet reageren.

‘Zie je wel?’ Hij kijkt me aan alsof ik een bokkig kind ben. ‘Het kan je niet eens iets schelen! Ik krijg nog meer genegenheid van een potplant! Soms ben je echt een koude kikker, Rosie.’

Zijn beschuldiging voelt als een klap in mijn gezicht. ‘Wat hard, Callum, werkelijk, hoe kun je dat nou zeggen!’ Als ik eerlijk ben, houd ik inderdaad niet zo van dat kleffe gedoe. Als je mijn liefde wilt, krijg je die als ik je een bord voorzet met eten waar ik mijn best voor heb gedaan. Ik uit mezelf in mijn kookkunsten.

Dan dringt het tot me door. ‘Je hebt een ander.’

Hij heeft het fatsoen om te blozen.

Ik word overspoeld door een gevoel van wanhoop en krijg een knoop in mijn maag. Hoe kon hij zoiets doen? ‘Nou?’ dring ik aan. Nu hij toch alles op tafel gooit, kan hij ook wel open zijn over zijn aandeel in deze... breuk. Ik voel me verslagen. Hopelijk ben ik aan het slapen en heb ik een nachtmerrie.

‘Nou, ja, inderdaad, maar dat is vast geen verrassing, toch? We leven volledig langs elkaar heen. Was je maar wat meer –’

‘Waag het niet “spontaan” te zeggen.’

‘Was je maar wat minder star.’ Hij grijnst. Een grijns! Wie is deze man, die het kennelijk volkomen acceptabel vindt om mijn hart te breken?

Schoorvoetend gaat hij verder. Zijn gezicht wordt rood, alsof hij zich schaamt. ‘Het is gewoon... Je bent zo voorspelbaar, Rosie.’

Ik kan in jouw toekomst kijken, ónze toekomst, omdat die tot op de microseconde gepland is! Je zult altijd souschef blijven, en je zult altijd je dagen van zonsopgang tot zonsondergang plannen. Je houdt iedereen op afstand. Zelfs als ik wegga, zul je precies hetzelfde pad blijven volgen.’ Hij schudt zijn hoofd alsof hij teleurgesteld in me is, maar dan wordt zijn stem zachter. ‘Het spijt me, Rosie, echt waar, maar ik kan het gewoon uittekenen: je blijft een eeuwige vrijgezel met de productiefste kruidentuin van Londen. Maar ik hoop van niet. Ik hoop oprecht dat je iemand vindt die jou in vuur en vlam zet. Maar diegene ben ik niet, Rosie.’

Wat krijgen we nou? Hij dumpt me niet alleen, hij tekent ook nog mijn bestaan als oude vrijster voor me uit? Mij een beetje afschilderen als een eenzame kluizenaar met als enige metgezel mijn dragonplant? Nou, ik dacht het niet! Ik mag dan slaapgebrek hebben, maar ik ben niet gek. De liefde die ik voor hem heb, is er nog steeds, maar dan denk ik aan die andere vrouw, en dat sterkt me in mijn beslissing.

Hij zucht en glimlacht meewarig naar me. ‘Ik zeg het niet graag, Rosie, maar je bent in je vader aan het veranderen. Je wilt nooit –’
‘Ga weg,’ zeg ik. Wat een monster.

‘Wat?’

Koude kikker, hè? ‘Eruit!’ roep ik zo hard mogelijk.

‘Maar moeten we niet eerst uitzoeken wie wat krijgt?’

‘Eruit, en ik meen het, Callum.’ Ik geef hem niet het genoegen om over me heen te walsen, alleen maar omdat hij denkt dat te kunnen doen.

‘Goed dan, maar ik hou het appartement. Jij kunt –’

‘Nu!’ Ik schrik van mijn eigen gebrul. Maar het kan nog harder.
‘Ga weg!’

Hij springt op van de bank en haast zich naar de gang, waar hij al een weekendtas heeft klaarstaan. Kennelijk wist hij de uitkomst van ons ‘gesprekje’ al een stuk eerder dan ik. Na een laatste schuld-

bewuste blik over zijn schouder slaat hij de deur achter zich dicht. En dan is hij weg.

Alsof ik iemand ben bij wie je zomaar weggaat.

Ik ga op de bank liggen, klem een kussen tegen mijn borstkas en wacht tot de pijn wegtrekt. Hoe heeft het zo fout kunnen gaan? Hoe kan hij een ander hebben? Wanneer had hij de tijd om haar te versieren?

Het klopt dat ik er niet veel uit ga, behalve dan voor mijn werk, maar dat is omdat ik gewoon geen tijd heb! Ik lijk toch niet echt op mijn vader? Nee, Callum gebruikte dat gewoon als munitie, omdat hij weet hoe gevoelig ik ben voor die vergelijking.

Toch doen zijn woorden me pijn, en de twijfel bekruipt me. Ben ik niet spontaan genoeg? Ben ik te voorspelbaar?

Ik moet toegeven dat ik wel het gevoel heb dat ik vastzit, en dat de lusteloosheid overal in sluipt, zelfs in mijn menu. Elke dag vloeit in de volgende over zonder merkbare verandering behalve de plat du jour. Mijn werkende leven loopt op roletjes, maar ook daarvoor kan ik de laatste tijd weinig enthousiasme opbrengen. Ik heb genoeg van het eindeloos microkruiden plukken. Van minuscule porties eten opscheppen voor een megaprijs. Van het constante gekibbel in de keuken. Het lawaai, het gescheld, het geroddel. Ik ben het beu dat ik nooit een blauwe lucht of een ondergaande zon zie. Dat ik niet op een menselijk uur naast mijn man op de bank kan zitten en daarbij mijn ogen kan openhouden.

Is dat mijn eigen schuld? Ben ik een koude kikker? Ik houd van routine en regelmaat, weten waar ik aan toe ben. Alles is gepland en onder controle. Er is geen rommel, rotzooi of gedoe, en er is geen gevaar dat ik de controle verlies over welk facet van mijn leven dan ook. Die behoefte om de controle te houden is een overblijfsel uit mijn jeugd. Is mijn huwelijk daar nu het slachtoffer van geworden?

Maar hij had beloofd om in voor- en tegenspoed van me te houden.

Moet ik nu hopen dat hij tot inkeer komt, of hem smeken terug te komen?

Met een zucht druk ik op mijn hart om de pijn te verdrijven. Ik zou hem nooit meer kunnen vertrouwen. Ik ben een groot voorstander van regels, altijd al geweest, en vreemdgaan, nou... dat kan ik hem niet vergeven.

Maar we hadden ons leven verdorie al helemaal uitgestippeld. Ons eerste kind stond gepland voor 2021. Het tweede in 2023. En hij loopt gewoon zomaar weg van zijn kinderen! Begreep hij niet dat ik mijn carrière zou hebben opgegeven voor ons toekomstige gezin? De carrière waar ik zo hard voor gewerkt heb! En ik zou het met liefde gedaan hebben.

En dan nu dit?

De roddels zullen in het culinaire wereldje als een lopend vuurtje rondgaan. Mijn naam verwickeld in een schandaal waar ik niet om gevraagd heb. Het heeft me vijftien jaar gekost om te komen waar ik nu ben in mijn carrière, en daar heb ik het nodige voor opgeofferd, waaronder een sociaal leven, vrije tijd en hechte vriendschappen. Maar dat was allemaal onderdeel van het grotere plan, het hoorde erbij.

Het doet pijn achter mijn ogen als ik eraan denk.

Ik wil jammeren en huilen en mezelf kwellen met de gedachte aan 'die ander', of mezelf van de bank sleuren en mijn liefdevol gebakken verjaardagstaart tegen de muur smijten, of juist in één keer opeten terwijl de tranen over mijn wangen stromen, iets dramatisch of filmisch, maar dat doe ik allemaal niet. In plaats daarvan val ik in een diepe slaap en word ik pas wakker als mijn wekker de volgende dag onmogelijk vroeg afgaat, en daarmee dringt ook het overweldigende besef tot me door dat ik uit Londen weg moet. Op mijn tweedertigste zou dit mijn wedergeboorte kunnen zijn, toch?

Niet spontaan genoeg? Koude kikker? Oude vrijster? Hetzelfde als mijn vader? Dat zullen we nog weleens zien.

2

Op Billingsgate Market merk ik de zilte geur van de vismarkt nauwelijks op. Ik haast me naar de visboer en ratel mijn bestelling af. Mijn hoofd staat niet naar een kletspraatje. John, de man met de verste vis buiten Cornwall, ziet hoe gejaagd ik ben.

‘Wat is er, Rosie? Je bent anders dan anders.’ Hij bekijkt me van top tot teen, alsof hij de verandering wil lokaliseren.

‘O,’ zeg ik, snel een smoes bedenkend. ‘Ik heb nog geen thee gehad.’ Mijn andere grote liefde: eigengemaakte theemelanges voor elke stemming. Om wakker te worden, om tot rust te komen en alles daartussenin. Als ik ooit mijn baan opzeg, heb ik tenminste een back-upplan: theehandelaar!

John houdt zijn hoofd schuin. ‘Toch zie je er niet uit alsof je die nodig hebt, Rosie. Je ziet er juist heel levenslustig uit.’ Hij wijst naar een dode platvis die me met glazige ogen aanstaart. ‘Heel anders dan deze hier.’ John buldert het uit met zijn karakteristieke lach, en ik ben enigszins verbolgen omdat ik word vergeleken met een dode vis. Hij pakt mijn bestelling in en belooft die onmiddellijk op ijs naar Époque te sturen.

Dus ik zie er levenslustig uit?

Terwijl ik naar de slager loop om mijn wekelijkse bestelling te bevestigen, begint het me te dagen. Zou ik geen opgezwollen gezicht moeten hebben, met rode ogen en een hoofd vol watten na

een doorwaakte nacht? In plaats daarvan voel ik een soort manische energie omdat ik me realiseer dat ik iets ga doen wat helemaal niet bij me past, iets dappers en volledig onverwachts... Wát dat precies is, weet ik nog niet, maar het verlangen is er, en ik sta op het punt een enorme stap te zetten. Help! Ik ben toch rotsvaste Rosie? Ik doe niet aan verandering.

Nee, ik ga de wereld laten zien dat ik niet star ben. Dat ik niet in een sleur zit. Ik ga zelfs Callum verbazen door het tegenovergestelde te doen van wat hij verwacht, want ik weet dat als ik dat nu niet snel doe, ik het nooit zal doen.

Voorspelbaar zijn heeft zijn nadelen, en het wordt tijd dat ik de boel een beetje opschud. Een sprong in het diepe, een nieuwe wereld in. Maar hoe die er precies uitziet, is nog afwachten...

Als ik aan mijn ooit zo hartveroverende, lieve, roodharige echtgenoot denk, krijg ik ademnood, dus zet ik hem zo snel mogelijk uit mijn hoofd. Onder het lopen herhaal ik de mantra *niet instorten, rug recht houden*, en ik neem me voor dat ik straks mag instorten als ik alleen ben.

Ik ga naar de slager op Borough Market, dan naar de Franse *boulangerie*, en ten slotte naar onze leverancier van groente en fruit. Daarna ben ik klaar om de lunch te gaan voorbereiden.

Als ik bij Époque aankom, zit Sally, de restaurantmanager, gebogen over de administratie met een dampende espresso voor haar neus. Ik mag haar graag: het is een bijdehante, grappige kettingroker uit Glasgow die haar werk fantastisch doet.

‘Koffie?’ vraagt ze afwezig, door haar papieren bladerend.

‘En een praatje.’ Ik zet mijn tas op de bank en kom bij haar aan tafel zitten.

‘Dat klinkt onheilspellend.’ Ze kijkt me even aan en loopt dan naar de espressomachine, die onder haar handen sputterend en sissend tot leven komt.

Ik voel hoofdpijn opkomen. Sta ik op het punt een grote fout te

begaan? Ik verlang al zo lang naar verandering, maar het is moeilijk te zeggen of ik mezelf maar iets voorspiegel. Callum heeft me misschien tot actie aangezet, maar ben ik nu niet te impulsief?

Terwijl vanbinnen de zorgen aan me knagen, blijf ik naar buiten toe rustig. Ik doe mijn sjaal af en kijk om me heen in het restaurant. Ik kom niet zo vaak in de eetzaal. Toen ik bij *Époque* begon, was de inrichting art nouveau, daarna kreeg het diverse make-overs en nu is het *industrial chic*. Een beetje succesvolle eetgelegenheid in Londen moet tenslotte met zijn tijd meegaan om in trek te blijven.

Dat geldt net zo goed in de keuken. Ik ben altijd op zoek naar de volgende culinaire sensatie, het gerecht waardoor gasten versteld staan, we lovende recensies krijgen en een halfjaar vooruit volgeboekt zijn. Ik heb van alles gedaan: moleculaire gastronomie, zintuiglijke gastronomie, multizintuiglijke gastronomie, noem maar op. Hoewel het allemaal heel extravagant is, en een feest voor zowel het oog als lichaam en geest, zijn er momenten dat ik gewoon een groot bord comfortfood wil klaarmaken, zonder enige opsmuk – echte, eerlijke gerechten die je buik vullen en je hart verwarmen. Helaas zal dat nooit gebeuren in een sterrenrestaurant als *Époque*.

Sally zet een klein kopje voor me neer en kijkt me aan. ‘Vertel.’

Ik houd van haar no-nonsensehouding. Ze neemt geen blad voor de mond, je weet bij haar altijd waar je aan toe bent. Als je open kaart met haar speelt, heb je een vriendin voor het leven. Als je haar belazert, kun je een culinaire loopbaan in Londen wel op je buik schrijven. Sally zit al een eeuwigheid in het vak en kent iedereen in dit wereldje. We kunnen goed met elkaar opschieten omdat ze me accepteert zoals ik ben, namelijk een kookgek. Bovendien is ze dol op mijn dubbel gebakken kaassoufflé.

‘Ik neem ontslag,’ zeg ik, zelf verrast door mijn stellige toon. Met zo’n stem zou ik bijna gaan geloven dat ik weet waar ik mee

bezig ben! Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Ontslag nemen? Ik hoop dat mijn hersenen snel mijn mond inhalen.

Sally tuit haar lippen en knikt. ‘En dit is geen paniecreactie vanwege wat die lamlendige echtgenoot van je heeft gedaan?’

‘Weet je dat nu al?’ Dat moet een record zijn, zelfs in het Londense kookcircuit.

Ze haalt luchtig haar schouders op om het te bagatelliseren. ‘Je weet hoe het gaat. Er werd een tijdje terug wat over hem gefluisterd, maar het was niet echt iets concreets, vandaar dat ik nooit iets gezegd heb.’

Hoelang was die affaire al gaande? Hadden ze wilde, gepassioneerde, óngeplande seks, terwijl ik aan het werk was? Mijn hart bonkt pijnlijk tegen mijn ribben, alsof het zich klaarmaakt voor een aanval. Ik dwing mezelf om er niet aan toe te geven. Dat verdient hij niet. Die rat. Dat zwijn. Die overspelige bedrieger. Maar god, wat doet het pijn.

‘Wie is het?’ Ik vind het vreselijk om te vragen, maar wil toch weten voor wie hij me vervangen heeft.

Sally pakt een sigaret uit haar tasje en steekt hem op, ook al heeft het restaurant een strikt niet-rokenbeleid en hangen er zoveel rookmelders dat de halve Londense brandweer hier binnen een paar minuten staat als ze afgaan.

Als ze niets terugzegt, dring ik aan: ‘Het is oké, Sally, echt.’

Ze klakt afkeurend met haar tong en zegt: ‘Ik kan hem wel wurgen! Wat die vent je allemaal heeft aangedaan.’

Ik houd niet zo van herinneringen ophalen. Wat heeft het voor zin om terug te kijken? Sally is nooit enthousiast geweest over Callum. Ze vindt dat hij meelift op mijn succes. En dat was misschien ook wel een tijdje zo. En hij heeft ooit in het begin, voordat we getrouwd waren, geprobeerd mijn baan in te pikken, en dat heeft Sally altijd onthouden. Ik niet, tot nu. Kennelijk is mijn inschattingsvermogen als het om het kiezen van een echtgenoot

gaat niet al te best. Destijds had ik hartjes op de plek van mijn ogen en vond ik de hele wereld waanzinnig.

‘Wie is het?’

‘Khloe,’ verzucht ze met tegenzin.

Ik schud mijn hoofd. ‘Waarom is het áltijd de chef de partie? Zo cliché. En Khloe met een K ook nog.’ Ik heb de exotische lellebel weleens ontmoet op een horecafeestje, waar ze zich aan me voorstelde als ‘Khloe met een K’. Wie doet dat nou? Alleen de Kardashians en mannendieven, kennelijk.

Dat betekent dat Khloe ónder hem werkte, letterlijk en figuurlijk. Bij die gedachte krijg ik een vieze smaak in mijn mond, en ik neem een slokje bittere koffie om die weg te spoelen.

Sally leunt naar voren en kijkt me nauwlettend aan, alsof ze wacht tot ik ga huilen, tot er een traan over mijn wang rolt, tot mijn onderlip begint te trillen, iets waaruit blijkt dat ik geen robot ben, maar ik gebruik al mijn wilskracht om kalm te blijven en houd mezelf voor dat hij zulke aanstellerij niet verdient. Ik ben verdorie een vakvrouw, en ik vertik het om op mijn werk in te storten. Door deze zelfbeheersing vinden mensen me misschien afstandelijk, hard of raar, terwijl ik juist het tegenovergestelde ben. Het is puur een beschermingsinstinct.

Ik voel een steek in mijn hart, een pijn die me waarschijnlijk mijn leven lang zal achtervolgen. Zal mijn hart helemaal verschrompelen en blijf ik zoals voorspeld achter als een eenzame oude vrijster? Moet ik een minnaar nemen? Nee, ik wil liefde, geen lust.

Nu ik het weet van Khloe versterkt dat mijn voornemen alleen maar. Londen voelt besmet. Ik moet afstand nemen van de stad waar ik al zo lang van houd.

Sally wrijft liefdevol over mijn arm. ‘De roddels verdwijnen vanzelf weer, je moet gewoon blijven focussen, blijven werken en wachten tot de storm overwaait. Geef je carrière niet op vanwege

die bedrieger. Alsjeblieft. Ik ken niemand die zo hard heeft gewerkt als jij. Gooi dat niet weg.'

Ik probeer mijn gevoelens te ontwarren en zeg uiteindelijk: 'Het komt niet alleen door hem, Sally. Het is alles bij elkaar. Ik heb al een tijdje het knagende gevoel dat het leven aan me voorbijgaat. Ik beul mezelf hier al sinds mijn zeventiende af. Ik ben in de bloei van mijn leven en als ik niet oplet, gaat het aan mij voorbij. Wat Callum heeft gedaan, was misschien de katalysator, maar niet de enige reden. Ik zweer dat ik deze beslissing niet lichtvaardig of alleen vanwege hem neem.' Terwijl de woorden uit mijn mond rollen, voel ik dat ze waar zijn. Ik ben al heel lang ongelukkig, maar ik schreef het toe aan te hard werken, levensmoe zijn, de sleur van alledag.

'Luister, je hebt een opzegtermijn van vier weken, toch?'

Ik knik.

'Neem die tijd om erover na te denken. Ik bedoel, er écht over na te denken. In plaats van meteen een vervanger te zoeken kan Jacques het fort wel een maand alleen bewaken terwijl jij beslist.'

Jacques is onze beroemde chef de cuisine, die niet blij zal zijn om op mijn besluit te moeten wachten. Hij is een ramp om voor te werken. Eigenlijk doe ik zijn werk, zodat hij in de eetzaal kan rondparaderen, terwijl hij in de keuken ons uitfoertert en bevelen blaft. Terwijl hij beroemd werd, werkte ik me achter hem op, en er is tussen ons een soort respect tegen wil en dank. Ook al is zijn ego zo groot als de Titanic, hij laat mij het menu bepalen en geeft me volledige vrijheid in de keuken... en strijkt zelf met de eer.

'Bedankt, Sally, dat waardeer ik. Maar ik weet het zeker, dus je kunt een opvolger gaan zoeken.' Het heeft geen zin om te doen alsof. Ze hebben een souschef nodig om alles soepel te laten verlopen, en hoewel ik geen dikke maatjes ben met Jacques, mag ik de rest van het personeel wel, en ik wil niet dat mijn collega's moeten lijden onder mijn afwezigheid.

Na een adembenemende knuffel van Sally ga ik naar de keuken om iets met de groenten te doen en de dagmenu's voor te bereiden, hopen dat het keukenpersoneel geen vragen gaat stellen, ook al durf ik te wedden dat er vanochtend al berichtjes rondgingen over Callum en mij. Zo is de culinaire scene nu eenmaal.